

Izbor poezije Ibrahima Kajana iz njegove posljednje knjige *Nakon potopa*

Izdavač: ShuraPublikacije,
Opatija, 2021.

Zbirka pjesama *Nakon potopa* Ibrahima Kajana ima četiri ciklusa: "Sveto janje", "Nakon potopa", "Daleko putovanje" i "Zalazak sunca". Iz svakog od ciklusa objavljujemo dvije pjesme.

Sveto janje

Bezmjesni

Na izlazu će te pitati ko si i otkud si i
roditelji od kojih su.
Reci da si ih zaboravio.
Raci da ne znaš mjesto otkud dolaziš.
I reci da sebe ne poznaješ jer se ne možeš
sastaviti:
Ti živiš na jednom mjestu a tvoja duša na
drugom.

1. V. 2008.

Smrtni pokrov

Zašto im prije nisi oprostio, upita
iznad zemlje se uzdižući.

Začudih se velikoj nerazumnosti Nevidljivog!
Kada je čovjek,
prije nego što je tijelo napustio,
ikad ikomu oprostio?

Zato ne rekoh ništa,
samo svrhu lice s blistava anđela
prema snježnom lanenom pokrovu:
razastirao se preko ljubavne postelje
skrivajući tjelesa koja su još uvijek,
napustivši, očajnički grlila.

7. I. 2008.

Nakon potopa

Kao jelena smaknu me brat moj iz kuće izlazeći

Tad sidoh s visoka gorja u zemlji iz koje sam nekoć,
prije potopa,
prije smrti Haranove i djece brata njegovoga – Ishaka
i Išmaila,

i sam potekao, gdje sam puzao i gdje sam se prvi
put uspravio,

pa krenuo po rusagu da sam spoznam istinu
o kojoj se toliko govori,

i da sam okusim med ljubavi koja je svijet stvorila.

A kad sam ih, stotinu godina lutajući pronašao i
upoznao,

ponizno zamolih Gospodara Velikoga, da uzme
ono što mi je posudio,

Dušu, jer ona se nije mogla priviknuti ni naučiti ni
ljubavi ni istini

koju su ljudi nudili na svakom koraku.

U istini razlike ne bi od plodnosti: od nje su plamtjele
kuće moje braće. Evo, i sada se po Dobroj Zemljici
rasprostire užasan smrad tjelesa spaljivanih, nekrštenih.

Ni ljubavi nisam našao u prvom stoljeću upornog
traženja:

svaku put me prevarila, nudeći se samo noću, vrela
i raskošna, a ujutro bih, poražen, vidio kao mi
otpadaju nokti, kako me napadaju gnojne kraste i
kako mi trnu čeljusti

i kako mi pamet zanosi!

Pobjegoh, trčeći u veliku daljinu, potpuno lud od
straha:

Mudri, uzdigni me, jer nema ni istine ni ljubavi
na cijeloj zemlji –

jecao sam među rogozinom i kozjom krvi.

Je li me čuo?

Je li imao drugi naum o kojem ja nisam mogao znati?

A što, brate moj siroti, čovjek uopće može znati? Ništa!

Pa, evo, vidiš, ni samog sebe on ne poznaje.

Pa ipak, pomislih, da se stvar s onima među kojima
odrastoh

i od kojih potekoh u svijet,
promijenila.

Zato, jutros sidoh na svetu rijeku koja je još uvijek
tekla, i zvala se,

od samog postanka svijeta – Narentom, Božijim
djelom koje teče.

Oprah prašinu s ruku sve do lakata, i lice, i ušu, i noge.
Krenuh poput jelena i stadoh na proplanak.

Vidjeh kuću svojih roditelja i potrčah joj sa srcem
puna divlje radosti!

Iz kuće izade moj najmlađi brat, ne prepoznavši me,
i hitnu svoje svemoćno koplje u moje srce!

8. XII. 2007.

Izgon iz Raja

Stotinu puta dušu prepadoh, ali mi je svaki put
vрати Gospodar moj
Želeći mi pokazati kao se trebam golemim
strpljenjem opskrbiti
i ljutu patnju sam samcat podnositi, kako trebam
biti nijem i beščutan
poput kamena šutnuta,
tjerajući od srca zle primisli i uskratu
brižnost prema najbližima
koji su se pokazali najgorim.
Pokaza mi Gospodar moj ono što je samo svojim
miljenicima pokazivao,
a nekima ni od njih nije sve podario.

Proširio mi je grudi da ne rasprsnu od čežnje koju
nisam nikako mogao zadovoljiti.

dugim putovanjima po svijetu,

ni ljubavlju prema onima od kojih sam bio
rastavljen,

ni pjevom sto tisuća poredanih anđela do samog
Graničnog Lotosa.

Tek jutros, budeći se u poharanoj pustari koja
mi bi baština plemenita,

shvatih koliko je golema Gospodarova ljubav
prema meni,

Ljubav Ljubljenog i Beskrajnog dana sićušnome i
nevidljivom:

Mislili smo da su stvari i pojave kojima
se opiremo

zagradile prolaz svijetu prema našim srcima,
ali nije tako:

srcu smo svome zagradili prolaz iz kojeg trajno
struji Džibrilov glas.

Zar me ne čuješ? – kaže.

Zovem te jer ja ne napuštam – kaže.

*Stvorio sam te kao samoću, kao ranog Adema, bez
oca i bez majke.*

Prekrih se pepelom, skrih tijelo postideanim
listovima,

Vitak krik od srca otisnuh da gorje humsko
zadrhta i raspuknu od strašnog udesa

pa mi ponudiše skrovište u otvorenim spiljama –
kući šišmiša i crnih udovica.

Tako me svijet nije vidio i tako ja nisam vidio
svijet.

Hranih se samoćom noć i dan, tolika je bila moja
glad za njom!

Ona je samo sjećanje na moga dobrog oca,

Onoga od gline i od vode, koji je rođen bez oba
roditelja, a nije bio siročić.

Koji je zaveden i davno iz Raja, iz lijepog
Dženneta, protjeran.

Mostar, 10. XII. 2007.

Daleko putovanje

Daleko putovanje

1.

Između oblaka, kroz tamni tjesnac
pogledah prvi put zemlju na kojoj sam rođen
i učini mi se nepoznatom i ljudima nenaseljenom
Koliko li sam na njoj bio nesretan!

Otkud se toliko nesreće navaljivalo, i u tako malo
vremena,

Kad na njoj ne živjeh orlova vijeka
nit korijenje svoje ne stigoh pustiti?

Stigoh se tek srca svojega osloboditi, i mesa, i
kostiju – jer mi je
Melek koji rastavlja dušu od tijela, prenio riječi
utješne Gospodara

velikog:

*Pokaj se pa te neće više ništa boljeti. I upitaj se o žiču
pustopašnom
što ga provede u neznanju dok na zemlji bje. Zavist
te progonila jer
u živoj si Ljubavi dane i noći svoga
putovanja provodio,
iza zavjesa skrivajući se,
Ljubav ljubomorno čuvajući od zla jakih i od uroka
prostih.*

(...)

Poruka iz duboke zemlje

Dođi prijatelju, ma tko bio, samo dođi... Vjerovao u idole ili bio obožavatelj vatre, ili bio bezbožnik, ti samo dođi. Naša tekija nije mjesto očaja. Čak i da si stotinu puta prekršio zavjet, ti svejedno dođi.

Poruku bez glasa sa svakom bih mjestu prepoznao.
Tisuću devet stotina osamdeset šeste

u snu vidjeh Učitelja. Neću nikom reći (da sam se, njemu, zakleo).

Odijelih se od svoga tijela, pa Bezmjesni duh me prenese iz domaje gubavca i nesreća

u Ikoniju, gdje mezar nadoh velikog učitelja i njegove sljedbenike u krug kao se okreću iznad zemlje lebdeći

umoran od beskrajnog putovanja, sjetih se svog zemaljskog imena i upitah: *Zašto li si došao Ibrahime?*

Tog trena, stvorih se odnekud kamičak u rijeci oblikovan: kao da ga netko među moje dlanove, gdje spustah čelo, u igri dječjoj dobaci!

Uplašen poput jelena – vidjeh na njemu pismena upisana: *Tek kad upoznaš svoga Gospodara, počet ćeš ga tražiti.*

Konya, kolovoz, 1986 – Zagreb, siječanj, 2021.

Zalazak sunca

Sada sam zreo čovjek

Sada sam, Bog mi je svjedok, zreo čovjek:
Shvatio sam što je žudnja i kada nastaje,
Melek mi je otvorio oči:
Žudnja je sada prava i potpuno istinita.

Zamahnuo je svojim krilima kad sam najmanje želio:
Slijedi me, tvoja je kuća na drugom kraju raja.
Bit ćeš zadovoljan jer ništa više nećeš znati.
Ja tako radim s dušama
Koje sam davno odabrao
I koje sam zbog njihove očajne žudnje
Zavolio.

Duša i tijelo

Iz svjetlosti, dušu je stvorio kao žudnju
Iz zemlje, moje tijelo, mjesto susreta

Poput prosjaka, žudio sam za nestankom,
Uranjanje kapi sa svojim oceanom.

Trajno pijan od zanesenosti
I nipošto se nisam želio otriježniti.

Iznenaden, spoznah mir tijela, mir koji stari,
A duša, u njemu, poput vječnog proljeća, vri!

Odmaknuh se, ošinut, od svog vremena.
Crnim čadorom glavu skrih, kao pokrovom.

Crnim pokrovom, da pod njim se smiri kaos
u tijelu, u svemiru.

7. VI. – 17.1.2021.